

„Od věků nikdo neslyšel“

Jako by Bůh mlčel. Čekáme na nějakého prostředníka, který z nejtišších míst kosmu přetlumočí jeho myšlenky do konkrétních pokynů: „udělej to, udělej tamto“. Děsí nás, že bychom to měli být my, kdo se svojí nezkušeností a neortodoxností budou na stránkách Písma, v naslouchání druhým a ve vlastním srdci rozpoznávat autentická Boží sdělení člověku.

*Od věků nikdo neslyšel, k sluchu nikomu neproniklo, oko nespatřilo,
že by bůh – mimo Hospodina – tak jednal s těmi, kdo mu důvěřují. (Iz 64, 3)*

Je to prorokův úžas nad Hospodinem, který potomkům Izraele daroval svobodu. Nejdříve jim otevřel vody při útěku z Egypta, pak snášel jejich nepoučitelnost v Zaslíbené zemi, a nakonec jim daroval svobodu podruhé, jedinečným návratem z babylónského exilu. Prorokova vytržená slova můžeme číst i jako lítost synů a dcer Izraele nad tím, že jim jejich rodiče nevyprávěli o Hospodinových činech. *Šema Jisrael*. „Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin je jediný. Miluj Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou silou! Tato slova, která ti dnes přikazují, ať zůstanou v tvém srdci! *Vštěpuj je svým dětem*, mluv o nich, když budeš přebývat doma nebo budeš na cestách, když budeš uléhat i vstávat.“ (Dt 6, 4–7). Nikde pod sluncem nemá pobývat Izraelita, který by mohl říct: „Nikdy jsem o tom neslyšel.“

Boží plán přijmout člověka do nebeské slávy se zdá bláznivým. Ani apoštol Pavel v této věci nehýří výřečností. Před námi, svými posluchači, stojí „ve své slabosti a s úzkostlivou bázni“ (1 Kor 2, 3). Nepřináší přesvědčivé argumenty, ani empirické důkazy (srov. 4). Jen tak jemně natukává lidská srdce a hledá v nich ozvěnu „vyspělých posluchačů“ (v. 6), kteří se nebudou bát o Boží moudrosti sami uvažovat. Přes všechny své rozpaky a neumělost na hlásání evangelia nerezignuje. S pokorou přijímá své koktání, protože hlásaná „víra se nezakládá na lidské moudrosti, ale na moci Boží“ (v. 5). Jsme ohlašovateli *adventu*: hlasem v poušti, který si i v tom suchopáru nalezne své posluchačstvo; huhlá, zadržává se, nesměle formuluje myšlenky a druhý den je zase popírá.

„Neboj se! Jen mluv a nemlč, protože já jsem s tebou.“ (Sk 18, 9b.10a)

Pavel Jäger

Adventní věnec

Tradice adventního věnec, ostatně jako jakákoli jiná tradice, možná není zajímavá v doslovném naplňování, jako spíše v tom, že nabízí inspiraci pro vlastní činnost v konkrétním životním období konkrétního člověka v konkrétním prostředí. Adventních zvyků je celá řada, ať už napříč časovou linkou, nebo zeměpisnými šířkami. Kéž nám tedy i ten letošní rok poskytnou dostatek inspirace a Duch Svatý mimořádný dar důvtipu pro přípravu na blížící se svátky.

V předvečer 1. adventní neděle předsedající začne bohoslužbu znamením kříže:

V: Naše pomoc je ve jménu Páně. Žl 124, 8a

O: Neboť on stvořil nebe i zemi. Žl 124, 8b

Po úvodním slově následuje biblický úryvek.

Z knihy proroka Izaiáše.

Iz 59, 9–10; 9, 1a–2n (SNC+jäg)

Právo a spravedlnost jsou nám na hony vzdáleny,
a přestože toužíme po světle a změně k lepšímu,
všechno kolem je temné a přikryté tmavými stíny.

Jako slepci tápeme podél zdí
a i v pravé poledne klopýtáme jako v šeru.

Lidem, kteří dnes bloudí v temnotách a žijí v zemi stínů a smrti,
vzejde a zazáří velké světlo.

Narodí se dítě,

bude nám darován syn, který na svá ramena převezme vládu.

Budou ho nazývat Mocným Bohem, Vládcem pokoje.

Během pronášení modlitby může zapalovat první svíci adventního věnce:

Pane, toužíme po světle, které dává radost a naději našim životům.

Toužíme po světle, které zazářilo v životě nazaretského Ježíše.

Díky němu můžeme i my být světlem druhým lidem.

Jen pár týdnů nás bude provázet světlo adventního věnce,

prosíme, provázej nás svým požehnáním i nadále,

a dej, ať v právu a spravedlnosti

dokážeme proměňovat náš svět.

Skrze Krista, našeho Pána.

Účastníci se na závěr žehnají znamením kříže:

V: Dej nám, Bože, své požehnání, chraň nás všeho zlého
a doved' nás do života věčného.

O: Amen.